

UFO

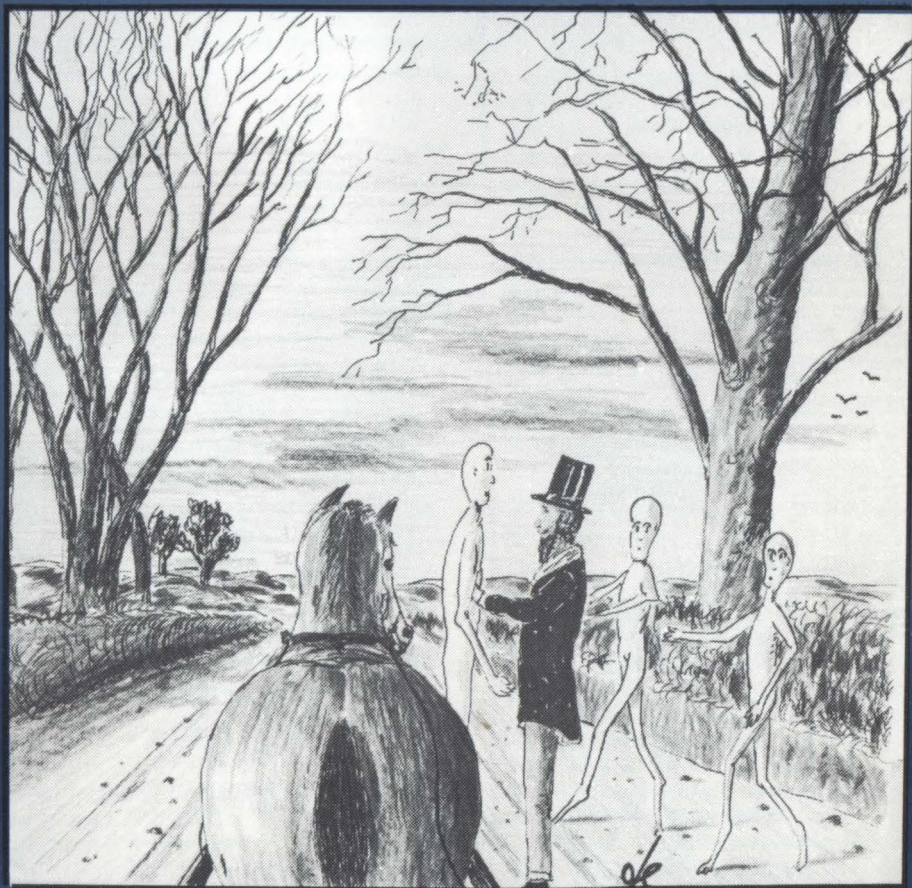

INFORMATION **NR. 1 1984**

SÄLLSAMT MÖTE

Överste Shaw mötte tre sällsamma varelser på en kalifornisk väg 1897. Shaw kunde ingående granska de tre varelserna som var långa och slanka och "talade" med ett gutturalt "drillande" ljud.

— **SIDAN 9** —

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser
och ökad kunskap om UFO-feno-
men. Utk. med 6 nr/år.

Prenumerationsåret på UFO-Infor-
mation är 1 jan. — 31 dec.

Redaktör och ansvarig utgivare:

Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

Övriga medarbetare:

Olle Ohman, Märta Engzen, Lars
Nilsson, Kenneth Eek och T. Gus-
tavsson.

Redaktionens besöksadress:

Lagmansberga Brunnsgränd,
596 00 Skänninge.
Tel. 0142/440 30.

UFO-Information:

Box 16, 596 00 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap:

Postgiro 8 43 25-0

UFO-Information 90 kronor helår.

Bidrag från läsekretsen i form av ar-
tiklar och diskussionsinlägg mot-
ages tacksamt.

För att underlätta den redak-
tionella bearbetningen bör manu-
skripten skrivas med största möj-
liga radavstånd på skrivmaskinen.
Var god observera att manus en-
dast skrivs på bladets ena sida!

För artiklarna svarar författarna.
Artiklar och övrigt material ur den-
na tidskrift får återges helt eller del-
vis endast efter tillstånd av ansvarig
utgivare för UFO-Information.

UFO-Information ser gärna också
att våra läsare hör av sig med tips
om inträffade händelser av UFO-
karaktär — det kan vara något Ni
läst om i respektive lokalpress på Er
egen hemort eller hört någon berät-
ta. Hjälp oss också samtidigt att lätt
få kontakt med eventuella vittnen
till UFO-observationer genom att
t ex notera telefonnummer eller
postadress i breven till oss.

ISSN 0346-3540

UFO-TRYCK SKÄNNINGE -84

UFO

INFORMATION.

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga

TECKNARE och ÖVERSÄTTARE

för översättning av engelska, franska och spanska texter.

Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade
som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och
bearbeta aktuella UFO-fall.

För närmare upplysningar ring (kvällstid) eller skriv
till Carl-Axel Jonzon, UFO-Information, Box 16,
596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30

"Det okända"

Sveriges nya tidning för den som söker
"nya", sanningar och upplevelser av
udda karaktär. UFO:s, mystik och säll-
samma ting.

"Det okända" finns att köpas hos
varje välsorterad tidningsdetaljst.

UFO

INFORMATION.

Missa inte UFO-Informationens pangerbjudande:

JUBILEUMSNUMRET!

Tidningen är ett måste för den
verkligt UFO-intresserade.

Beställ den
medan den fortfarande finns kvar i lager!

Rekvirera ditt ex. genom att sätta in
35 kronor på postgiro

84325-0

Märk talongen
"Jubileumsnummer"

Att förstå UFO-saken kräver en intellektuell satsning!

Välkomna till ett nytt, och får vi
hoppas, gott år! Förra året var ur
UFO-synpunkt magert vad observa-
tioner beträffar. Märkligt nog utgår
man från frekvensen av observerade
föremål, ljusklot o.dyl. Man borde
annars veta bättre och inte döma en-
bart efter dessa s.a.s. materiella och
påtagliga företeelser.

Vad vet vi egentligen om vad som
försiggår i det fördolda! Kanske var
förra året raka motsatsen, ett gott
UFO-år. Kanske var det bara så att
vi inte förstod detta. Det är mycket
vi inte förstår, och något jag inte be-
griper är när människor säger: Har
ni inga bättre händelser att skriva
om, och gör ni ingenting för att föra
upp UFO-saken på ett högre (under-
förstått) tekniskt plan? Har ni sam-
arbete med FOA etc.? Ja, sådana
funderingar kan man givetvis ha, om
man aldrig läst något om eller sett
närmare på UFO-problemet. Men
går man ett steg längre, måste man
fråga sig, vad är det man skall lyf-
ta upp och vad är det man skall fors-
ka i?

Dessa för mig främmande tanke-
gångar förutsätter att vi besöks av
en teknologi, som i stort är utformad
på samma sätt som vår egen om än
något mera avancerad. Och då kom-
mer nästa för mig obegripliga sak,
nämligen det faktum att människor
struntar blankt i vad UFO är. De gör
det till det de önskar att det skall va-
ra, och då blir också UFO en produkt
av vad dessa människors förstånd
kan prestera. Ack ja, vad gör man i
detta läge?

Jo, vi på UFO-Information har för-
sökt höja människans känsla för det

som vi oförtjänt kallar det övernor-
mala eller ändå värre det onormala,
som oftast tas som skrock, vidske-
pelse eller annan smörja. Under hela
förra året gavs kurser om hur man
utvecklar sina dolda talanger, men
hur många har förstått avsikten med
detta och hur många har följt råden
och anvisningarna i dessa grundläg-
gande kurser?

Detta, kära läsare, är att föra upp
UFO-saken på ett högre plan.
Världen består inte enbart av UFO.
Det finns andra, viktiga saker som
också måste förstås. Skulle vi höja
oss över den normala nivå vi befin-
ner oss på skulle vi förstå bättre,
må bättre och vara bättre ur alla syn-
vinklar. Trots allt tal om motsatsen
gör vi faktiskt åtskilligt för att skapa
större insikt i fråga om UFO - solen -
och vi är nog ganska ensamma om
den saken! Man kan inte hålla på år
ut och år in utan att till slut fråga sig:
Vad håller jag på med?

Leder det nån vart, eller måste jag
finna nya vägar, nya infallsvinklar
etc.?

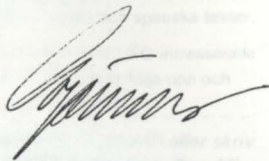
En sak har jag lärt mig; det är
dödfött att försöka lösa UFO-gåtan
med datorer och annan teknologi!
De finns inte i vår del av tillvaron,
även om de förefaller att vara det.
Att söka förstå UFO med vår teknik
är ungefär lika svårt som att mäta
luft med måttband! Närmare i lik-
nelse kan jag inte komma. Hoppas ni
ändå förstår svårigheten.

Nej, vi måste acceptera UFO så-
dant det nu är och närma oss proble-
met med intellektet, ej med tekni-

ken. Då har var och en ärlig chans att få vissa svar på frågorna.

Skulle det, som de flesta tror, röra sig om besökare från andra civilisationer liknande vår egen men mera utvecklad, ja, då skulle diplomatiska och andra kontakter utvecklas mellan dessa civilisationer, vilket vore ett normalt beteende. Så är inte fallet. Alltså är det något annat vi står inför. Lös tidsgåtan! Bena ut hur vi förhåller oss till systemet! Ja, då

kommer mycket att klarna, men det krävs intelligens till detta, ej teknik. Tekniken skall komma in i ett senare skede, när vi kan se dess verkningar och förstå densamma!

Landet Runt

Av Tommy Gustavsson och Carl-Axel Jonzon

Vi får väl börja med konstaterandet att tillströmningen av material till Landet Runt varit ganska liten sedan förra gången. Det har mest varit röda och gröna klot av olika storlekar som farit runt i skyn. Det har trots allt inträffat en del större händelser vilka kommer att presenteras i separata artiklar. Åter till det jag skrev om kloten. Vår ekonomi tillåter oss tyvärr inte att lägga ner det arbete vi skulle vilja göra med dessa fall. Trots detta hoppas vi på UFO-Information att ni fortsätter att sända in rapporter även om sådana fenomen.

Öland 4 april 1983.

Annandag påsk blev en kvinna under en bilfärd förföljd av ett vitt lysande UFO. Hon är bosatt på östra Öland och det var under hemfärd från Borgholm hon upptäckte

föremålet. Klockan var 22.00 då hon upptäckte UFO:t som förföljde bilen hon färdades i. Det följde bilen i ca 45 minuter. Hon blev rädd då hon kände sig iakttagen och hastigheten blev givetsvis därefter.

När hon kom hem talade hon om detta för sin man och en bekant, som också kunde se föremålet.

Högberget, Ludvika 1 maj 1983.

Några ungdomar från Ludvika hade varit ute på kvällen och just släppt av en kamrat på Villagatan då de fick se ett sken i sydlig riktning: - Vi hade just släppt av kompisen när jag fick se ett stort rött ljusmoln med klart urskiljbar bottenkontur. Vi såg det 10-15 sekunder svävande på väg mot Högberget, säger Malte Svensson en av ungdomarna.

När det mystiska "föremålet" försvann bakom Högberget blev

ungdomarna rädda. Trots rädslan tog nyfikenheten överhand och de följde efter det tefatsliknande föremålet, men de kunde inte upptäcka det någonstans hur de än letade.

Vimmerby 2 juni 1983.

Det var vid 23-tiden på torsdagskvällen som Rut Hermansson tittade ut genom fönstret. Hon fick då syn på ett lysande föremål. Först trodde hon det var en stjärna. När hon såg att det blinkade flera ljuspunkter intill då och då och det tog ca en timma innan föremålet försvann förstod Rut att ett flygplan på hög höjd kunde det inte vara. "Stjärnan" försvann sakta i nord-nordvästlig riktning.

Gulleråsen 28 juli 1983.

Det var vid 23.15-tiden på torsdagskvällen, som fem personer såg ett mystiskt lysande föremål över Gulleråsen.

Det flög alldeles ljudlöst mitt emot affären och avgav ett starkt vitgulaktigt ljus. Vittnena trodde först att det var någon eller några som skämtade med en luftballong men säger att det inte kunnat vara en sådan.

Föremålet som de såg uppskattar de var två-tre meter stort och nästan runt, på två till trehundra meters avstånd. Ett hus i närheten blev vitt av det starka ljusskenet från föremålet.

Vittnena till detta var på väg från Furudal till Västberg då de upptäckte ljusskenet. De stannade och steg ur bilen för att kunna se bättre. När de kom ut försvann det ljudlöst snett uppåt i västlig riktning.

Aven i Falun observerades ett lysande föremål på torsdagskvällen.

Oxelösund 23 augusti 1983

Magnhild Westman upplevde natten till den 23 augusti något mycket märkligt. Det var en gul och starkt lysande cirkel på himlen som

hastigt försvann med en svans av ljusstrålar efter sig.

-Klockan var 1.30 natten till den 23 augusti, säger Magnhild. Hon tyckte det var så märkligt att hon antecknade datum och klockslag för händelsen.

På kvällen hade Magnhild haft gäster i sin lägenhet som är belägen på Sjögatan i Oxelösund. Efter att gästerna hade lämnat henne gick hon ut på balkongen en stund.

Hon berättar följande:

-Det var då jag fick se något som jag först trodde var månen mellan två höghus. Föremålet såg ut som en stor och starkt lysande skiva, vit inuti och gul vid kanterna.

-Skivan lyste klarare och starkare och var mycket större än månen. Jag blev så förvånad att jag sa högt för mig själv att "månen håller ju på att ramla ner!"

Magnhild studerade ljusskenet under ett par minuter innan hon gick in i lägenheten igen. Fem minuter senare gick hon ut för att se om föremålet fanns kvar.

-När jag kom ut på balkongen försvann det med en oerhörd hastighet. Baktill fanns det en svans i olika färger.

Följande natt gick Magnhild Westman ut på balkongen vid samma tid för att kontrollera om fenomenet skulle visa sig igen.

-Då stod månen på en helt annan del av himlen. Så det jag såg natten före kan inte varit månen, avslutar Magnhild.

Katrineholm den 9 september 1983

Det var på onsdagskvällen strax före 23.30 som polismännen Bengt Ejdvinsson och Gunnar Ånestrand plötsligt fick se ett starkt gult sken som rörde sig över himlen.

De befann sig på Lövåsens industriområde när de upptäckte ett kraftigt gult sken över Laggårhult. Det lysande föremålet rörde sig sakta i nordlig riktning.

-Det var två, tre gånger så stort

som en stjärna och rörde sig i en rak bana, berättar Gunnar Ånestrand. De stannade bilmotorn och vevade ned rutorna men kunde inte höra något ljud från föremålet.

Polismännen lyste mot föremålet med polisbilens starka handstrålkastare, men föremålet fortsatte sin bana mot norr, fortfarande med låg hastighet.

De beslutade sig för att köra ut en bit öster om staden. När de kom ut på riksvägen mot Valla, accelererade ljusfenomenet men ändrade inte riktning.

-Det satte en väldig fart och försvann snabbt över skogen, berättar de.

Det var inte bara polismännen som såg det mystiska ljusskenet. Magnus Eriksson och hans bror observerade också föremålet och menar bestämt att det inte kan ha varit frågan om ett flygplan i det här fallet.

Arjeplog 29 september 1983

Linnea Fransson från Arjeplog vaknade redan vid fyratiden på tisdagsmorgonen. Hon satt vid köksbordet, när hon plötsligt fick höra ett underligt ljud. Det var ett tjutande visslande ljud som blev starkare och starkare. Hon tittade ut genom köksfönstret och fick se ett lysande föremål som skiftade mellan rött, grönt och blått.

-Det var konformat och passerade över huset från söder, när det var över kyrkogården verkade det sänka sig ner bakom skogen, berättar Linnea.

Hon har svårt att säga om föremålet befann sig högt eller lågt, men eftersom hon hörde ljudet från det så kan det ju inte ha rört sig om så värst hög höjd. När det passerade Arjeplog kom det från söder och flög mot norr.

Enligt vakthavande befäl på F 21 i Luleå är det inget flygplan därifrån som har befunnit sig i Arjeplog och man har inte observerat något på radar som kan vara det föremål som Linnea Fransson sett.

Borås 24 oktober 1983

Ett stort runt föremål med blinkande ljus runt om, mörkt i mitten och med en upphöjning. Det var vad Christoffer Holmstrand och hans kamrat Joakim Ljungqvist fick se på hemväg från en skolfest, vid 21-tiden på fredagskvällen. De båda pojkarna är övertygade om att de inte inbillar sig händelsen.

-Vi var halvvägs uppför Tokarpsgatan då vi såg något långt borta, som vi först trodde var ett stjärnfall, berättar Joakim. Sedan gick allting mycket fort. Föremålet närmade sig med otrolig hastighet och med ryckiga rörelser.

Pojkarna säger att de kände sig konstiga och blev mycket rädda. En av dem började gråta.

-Vi kastade oss ned bakom en häck när föremålet befann sig ovanför oss. Ett starkt ljussken lyste upp hela gatan. Vi vände då om och sprang men det ljusstarka föremålet följde efter oss. När vi kom fram till relästationen gömde vi oss bakom den. Då ställde sig den runda farkosten på högkant och försvann.

-Vi kände oss konstiga, blev stela och det gick liksom inte att springa, berättar Christoffer.

-När föremålet försvann böjde sig trädtopparna som av ett luftdrag, men vi kunde inte höra något ljud från föremålet. Det fanns en gatlykta som surrade och den hörde vi hela tiden.

Båda pojkarna tror att de såg en farkost från någon annan planet.

Pojkarnas föräldrar är övertygade om att de har varit med om något märkligt.

De båda pojkarna var inte ensamma om att ha sett den lysande farkosten.

Vilgot Karlsson från Tvåred berättar att han vid 21-tiden var ute och skulle köra in bilen i garaget.

-Både jag och frugan såg det. Först trodde jag att det var ett flygplan som skulle landa i Borås. Men vi såg att det inte var något flygplan. Det var fullt upplyst, precis som ett

upplyst flygande rum. Kursen var rakt västlig och det flög tätt över trädtopparna.

Jauri Naumanen var ute och promenerade med sällskap vid Brättingstorp utanför Kinna när han fick se något "mystiskt".

-Först trodde jag det var en satellit eller något liknande. Vi diskuterade om det var ett flygplan men förstod att det var något annat. Det steg rakt upp och försvann med en otrolig hastighet.

-När vi stod och tittade dök det upp ett passagerarplan och då såg vi den enorma skillnaden i fart. Ljusskenet från föremålet var inte blinkande utan det var helt upplyst och mycket starkt. Hade det varit ett flygplan borde vi ha hört motorljudet, men det var helt ljudlöst.

Aven Britta Helander och hennes man i Marbäcken såg himlafenomenet.

-Vi såg ett stort intensivt sken över åsarna vid Sjögunnarsbo som rörde sig med ryckig gång. Det gick väldigt fort och försvann över Åsunden i riktning mot Tvåred.

-Det hade ett intensivt sken, rödgult till färgen. Vi hörde inget ljud ifrån det, trots att avståndet var ca en kilometer. Klockan var exakt 20.57, säger Britta.

Skellefteå 25 oktober 1983

Vad var det de båda arbetskamraterna såg på himlen en tidig tisdagsmorgon i slutet av oktober.

-Jag satt i köket hemma i Gärdsmark, en mil söder om Skellefteå.

-Föremålet dök upp på himlen i öster. Det rörde sig snabbt och såg ut som en eldkula med ett plogliknande föremål efter sig.

-Allt gick så fort och föremålet försvann i syd, berättar sågverksarbetare Ingemar Grundberg. Klockan var 5.32 på morgonen. Jag är säker på tiden eftersom jag tittade på klockan omedelbart efter observationen.

Två mil därifrån, i Bureå, gjorde arbetskamraten Kjell Johansson

samma upptäckt vid ungefär samma tidpunkt.

Båda är helt säkra på sin sak och träder fram för att berätta om tisdagsmorgonens händelse.

En händelse som gav eko efter Norrlandskusten. Från Luleå i norr till Härnösand i söder.

En mängd rapporter från personer som sett föremålet röra sig i sydlig riktning, kom under morgontimmarna in till polis och kustbevakning på olika orter.

Nu låter vi de båda arbetskamraterna Ingemar och Kjell berätta lite mer i detalj vad de såg.

Ingemar:

-Föremålet jag såg, dök upp från horisonten i öster. Det måste ha befunnit sig på hög höjd, men jag såg tydligt den lysande kulan i mitten som verkade stå stilla en stund. Efter den såg jag ett plogliknande föremål och ett kraftigt ljussken, säger han.

-Det rörde sig sedan i en cirkelrörelse och lämnade rökringar efter sig innan det försvann. Hela händelsen utspelade sig på ca en minut.

Kjell befann sig utomhus då han observerade föremålet.

-Jag instämmer helt i Ingemars berättelse. Kanske att jag såg rökringarna något sämre, men det kan bero på att vi var på så vitt skilda platser.

-Men alltsammans var fullt synligt eftersom det var en klar och fin himmel på tisdagsmorgonen. Inga moln och lagom ljus, vilket gjorde att man tydligt kunde se allt som rörde sig på himlen, säger Kjell.

Varken Ingemar eller Kjell kunde uppfatta något ljud från "farkosten".

-Nej, det var absolut tyst - inte en surring, ingenting hördes, avslutar de.

Killingi 13 november 1983

Det var vid fyratiden på natten mot söndagen som Ingrid Engbro, Fjällåsen blev väckt av sin son. Han

hade upptäckt ett lysande föremål på himlen.

-Jag har aldrig sett något liknande säger Ingrid. Föremålet var mycket större än en stjärna och starkt lysande. Det stod stilla flera timmar på samma ställe och försvann vid sextiden på morgonen.

-Det verkade inte vara långt borta och stod lågt på himlen och det är helt uteslutet att det kunde vara någon stjärna eller reflex från sol eller måne, säger Ingrid.

Hennes beskrivning påminner om det eldklot som visade sig i Markkita för ett par år sedan och väckte stor uppståndelse där.

-Det är spöklikt med sådana här föremål på himlen, tycker Ingrid Engbro.

Mellansel 16 november 1983

Klockan var ca halv fem på onsdagsmorgonen då Linnea Zakrisson i Sörmesunda såg en ovanlig syn när hon cyklade till sitt arbete.

-Jag var ett hundratal meter från Hägglundsfabriken då jag fick se ett underligt föremål i luften. Det tycktes stå still, men så såg jag att det närmade sig i riktning från bron över Moälven och mot mig. Det närmade sig sakta. Det var en tjock skiva som roterade medan den rörde sig framåt, berättar Linnea.

Hon blev rädd och tänkte springa in i skogen och gömma sig. Då gjorde det en sväng över fabriken och flög sedan österut en bit. Farkosten ändrade sedan riktning och försvann söderut, ungefär vid trakten av Brandtjäl.

-När det passerade över fabriken flög det mycket lågt, kanske inte mer än 20 meter över marken, berättar Linnea. Inget ljud hördes från farkosten. Den var skivformad med en diameter på 10-15 meter och gråvit till färgen, Jag blev väldigt rädd, avslutar Linnea Zakrisson sin berättelse.

Tranås 28 november 1983

Mikael Juhlin, 18 år, är övertygad om att han och kompisen Joakim Richardsson såg ett UFO i måndags kväll.

Tillsammans med Joakims föräldrar var de vid 22-tiden på väg från Sunshult.

-Det var vid Säbyrakan vi såg UFO:t första gången. Vid Skrämma såg vi det igen. När vi kom till Vriggeboforsen iakttog vi föremålet i fem minuter.

Mikael berättar att det var 2-3 gånger större än en stjärna. Det omgavs av ett kraftigt vitt sken med röda strålar.

-Det var som att titta på en glödlampa, förklarar han. Vi såg att det rörde sig upp och ner en aning. Efter en stund började det röra sig åt vänster mot Mjölby. Efter fem minuter krympte det till en stjärnas storlek.

-Det försvann bort över stan. Vi åkte hem och tittade med kikare från balkongen på mitt föräldrahem, som ligger högt på Tostås, men UFO:t hade försvunnit.

Mikael är övertygad om att det var ett UFO han och Joakim hade sett.

-Det kunde varken varit ett flygplan eller en stjärna, eftersom det betedde sig så konstigt, säger han.

SVERIGES äldsta tidskrift för UFO-frågor

UFO-händelser • Tankeläsning • Hypnos •

Klarseende • Woodoo •

Utanför kroppen-upplevelser och mycket annat kan du läsa om i tidningen

UFO-information

utkommer 6 ggr per år för ENDAST 90:-

UFO-information, Box 16, 596 00 SKÄNNINGE

postgiro 8 43 25-0

Sällsamt möte på kalifornisk väg

F.d. allmänna åklagaren W H Hart, som med hjälp av den sensationslystna San Francisco Call orsakade en hel debatt om sina påståenden att han kände till allt om det mystiska luftskeppet och dess hemliga uppfinnare, avslöjade till sist en teckning föreställande denna farkost den 10 januari 1897. Det luftskepp som beskrevs av den f.d. allmänna åklagaren var löjligt till och med för den tidens normer, men hans påståenden var långt ifrån lika fantastiska som många andra av de historier som publicerades i pressen senare under år 1897. Ett fåtal besynnerliga historier hade redan börjat dyka upp i pressen så tidigt som i november 1896. En jägare påstod t.ex. att han hade stött på luftskeppet och dess uppfinnare medan han var ute och promenerade i skogarna i Marin County. Uppfinnarna var helt vanliga människor, uppgav han. Dessa påstådda uppfinnare, som slagit bröderna Wright med ett decennium, kom märkligt nog aldrig ut ur sina gömslen för att skriva historia. Denna föregående historia var tam i jämförelse med den som berättats av John A Heron från San José, en man som var känd för att berätta otroliga saker. Han skröt med att han tagits med på en tvådagarsstur till Honolulu och tillbaka ombord på det mystiska luftskeppet. Och i San Diego berättade en man som tydligen var sinnesrubbad för myndigheterna att han flugit i luftskeppet till himmelriket där han konverserat med änglar.

Men den kanske mest fascinerande läsningen fanns i Stockton Evening Mail (Kalifornien): "Under mer än en vecka har tidningarna över hela kusten rapporterat närvaron av ett påstått luftskepp eller en flygande maskin, vilket många trovärdiga personer påstår sig ha sett vid flera tillfällen på himlen under natten.

Källa: The Mufon UFO journal,
number 109. December 1976.

Om det överhuvudtaget finns någon sådan anordning som förs fram genom luften kan tidningen ej med säkerhet fastställa, men några av tidningarna har tagit saken på allvar medan andra varit mer försiktiga. Ett par advokater i San Francisco har erhållit en hel del gratisreklam genom att de uppgivit sig ha klienter som uppfunnit och framgångsrikt testat flygande skepp, och dagstidningarna har fyllt flera spalter med tal om detta luftmysterium."

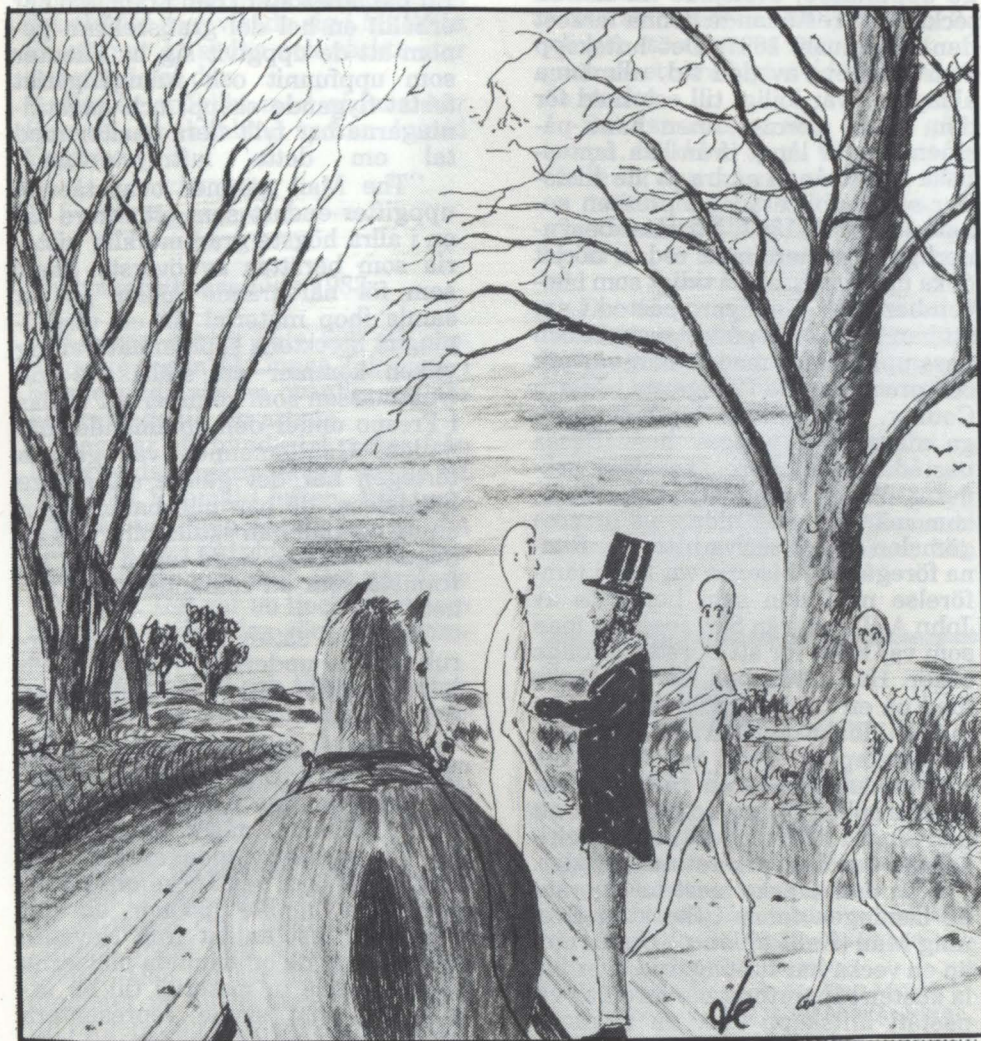
"The Mail nämner ovanstående uppgifter endast som ett förord till en i allra högsta grad märklig historia som berättas av överste Shaw som för närvarande håller på att samla ihop material till en utställning åt Stocktons köpmannaförening vilken kommer att ställas ut vid fruktmässan som kommer att hållas i Fresno under den kommande månaden. Gentlemannen var ganska förtegen när det gällde att återge händelsen, då han inte hade någon aning om ifall han skulle bli trodd av någon, och han hade ingen lust att framstå som en romantiker för folket."

The Mail sätter här in en under rubrik: Tre underliga varelser, och inleder sedan ett långt citat från överste Shaw:

"Vore det inte för det faktum att jag inte var ensam när jag bevittnade den märkliga synen, skulle jag aldrig ha nämnt något om den alls. På onsdagseftermiddagen gav jag mig ut till Lodi och Lockeford i sällskap med Camille Spooner, en ung man som just anlant från Nevada. Jag besökte de omnämnda platserna för att samla in material till en utställning som skulle representera detta county på marknaden. Vi lämnade Lodi för återfärden omkring skulle jag gissa kl. 18.00, och vi

lunkade långsamt fram, då hästen plötsligt stannade och frustade till av skräck. Då vi tittade framåt fick vi syn på tre märkliga varelser. De såg ut som människor på många sätt, men ändå liknade de inget som jag tidigare sett. De var nästan eller exakt sju fot långa (210 cm) och mycket slanka. Vi blev båda mycket överraskade, vilket ni ju kan tänka er, och vår första impuls var att fortsätta vidare. Hästen vägrade emel-

lertid att röra sig ur fläcken, och när vi upptäckte att vi betrakades mer av nyfikenhet än något annat, beslutade vi oss för att stiga ur för att undersöka saken. Jag gick fram till de märkliga personerna och tilltalade dem. Jag frågade var de kom ifrån. De verkade inte förstå mig, utan började - nåväl, "drilla" är ett bättre uttryck än tala. Talet riktade de till varandra. Och lät som ett monotont mässande med en dragning åt det

— Vi fick se tre mänskliga varelser. De såg ut som människor och var mycket slanka och långa — över två meter. Deras "tal", lät som ett monotont mässande med en dragning åt det gutturala hållet.

gutturala. Jag märkte att det inget tjänade till att försöka sig på en konversation, så jag nöjde mig med att betrakta och granska dem. De verkade mycket intresserade av oss, hästen och enspännaren, och granskade allt mycket noga."

Här hade man satt in ännu en underrubrik: Var och vägde mindre än ett uns. Historien fortsatte:

"Medan de var sålunda sysselsatt kunde jag i min tur ingående granska dem. Som jag tidigare nämnt, var de sju fot långa och mycket slanka. Jag lade vidare märke till att deras händer var ganska små och spåda, och att deras fingrar saknade naglar. Deras fötter var emellertid nästan dubbelt så långa som hos en vanlig människa, men de var smala, och tårna var också långa och smala. Jag lade också märke till att de kunde använda sina fötter på ungefär samma sätt som en apa; faktum är att de verkade ha större användning av sina fötter än av sina händer. Jag upptäckte snart att detta antagligen var en naturgåva. När en av dem kom nära mig sträckte jag ut handen för att röra vid honom, och med ena handen under hans ena armbåge tryckte jag lätt uppåt, och se jag lyfte honom från marken nästan utan någon som helst ansträngning. Jag skulle gissa att varelsens specifika vikt var mindre än ett uns. Det var då jag såg, att han försökte gripa tag i marken med sina tår för att förhindra att jag lyfte honom. Ni kan lätt förstå att deras ringa vikt gjorde en sådan förmåga nödvändig, annars skulle de ju kunna blåsa bort."

"De saknade varje form av kläddräkt, men var täckta av en naturlig beklädnad som var svår att beskriva; det var inte hår, ej heller var det likt fjädrar, men det var mjukt som silke vid beröring, och deras hy var som sammet. Deras ansikten och huvuden var utan hår, öronen var mycket små, och näsan såg ut som polerad elfenben, medan ögonen var stora och glänsande. Munnen var emellertid liten, och det verkade som om de

saknade tänder. Detta plus andra saker fick mig att tro att de varken äter eller dricker, och att livet uppehålls av någon sorts gas. Var och en hade en påse hängande under vänstra armen. Denna påse var försedd med ett munstycke, och då och då placerade de munstycket i munnen, och vid varje tillfälle hörde jag ett ljud som av utsipprande gas. Det lät ungefär på samma sätt som när en person blåser upp en fotboll."

En tredje underrubrik lød: Av obeskrivlig skönhet. Översten fortsatte sin berättelse: "Från den beskrivning jag gett vill jag inte få er att tro att dessa varelser var otäcka att se på. Utseendemässigt sett var de i stället det motsatta. De ägde en märklig skönhet. Jag kan inte uttrycka mig på något annat sätt. De var behagfulla till en viss grad och mycket vackrare än något jag tidigare sett."

Anm.: Ett uns = 28 gram.

Beställ gratis

provnummer av tidskriften

SÖKAREN

Där kan Du läsa om "New Age", ny tro, ny forskning, parapsykologi, metoder för personlig utveckling, mystik, vishet, levnadskonst m.m.

Artiklar, intervjuer, reportage, information, debatt, kritik, bokrecensioner.

Helår 110:—, halvår 60:—, Postgiro 70 60 47—8.

SÖKAREN

Östra Kanalgratan 18, 652 20 Karlstad
Tel. 054/11 16 89.

Positivitet i organismen

Av Carl-Axel Jonzon

— Fortsättning från nummer fem 1983.

Koncentrera dig på en speciell handling där vissa muskler är involverade. Öppna och slut handen, rör ett finger i taget och låt övriga fingrar vara opåverkade. Tänk intensivt på vad du gör och försök leva dig in i vad som händer, när du rör t.ex. ett finger. Försök förnimma varje muskel, som är inblandad i rörelsen, följ efter med handleden, armbågen och så vidare tills hela kroppen är med men försök se vad som händer när du aktiverar musklerna med viljan.

Du måste behärska dina muskler perfekt med viljan. Öka takten gradvis med bibehållen känsla för vad som egentligen sker i den kroppsdel du arbetar med. Du skall med andra ord "lyfta upp" de automatiska rörelserna ur sin automatism och införliva dem med tanken och viljeytringen. På detta sätt sändes starka elektriska impulser till hela din kropp och som följd därav vitaliseras hela din organism.

Av detta följer att dina muskler kommer att arbeta mera effektivt undermedvetet. Nu är det så, att det inte räcker att enbart träna sina lemmar. Även inre organ och magmuskler behöver stärkas, vilket kan göras genom andningsgymnastik.

Drag långsamt magen in och upp och låt den sedan återgå till sin förra ställning. Öva så ett par minuter åt gången. Rör sedan hela bålen från sida till sida i en cirkelrörelse. Detta utför du varje dag, morgon som kväll. Böj överkroppen i cirkelrörelse. Ägna dig åt dessa gymnastiska rörelser tio minuter morgon och kväll och håll tanken fäst på varje detalj i dina rörelser, så att du verkligen upplever hur kroppen arbetar.

En högre frekvens

De övningar som hitintills behandlats har enbart varit till för att bringa till medvetande de omständigheter, som krävs för att bli en god adept. Vi skall nu övergå till att tala om nästa trappsteg "den samlade kraften då en viss övning vunnits": Det finns apparater som kan sända elektricitet med låg spänning och hög ström eller vända det hela till hög spänning och låg ström, en transformering i dagligt tal.

Naturen har skänkt oss en sådan möjlighet genom vår hjärna. Denna möjlighet måste vi bli väl förtrogna med. Hos flertalet av oss människor är den okänd eller träder i funktion endast spontant. Detta centrum i vår hjärna kan ge koncentrerad kraft åt en handling, en tanke eller ett förnimmande.

Ibland kan denna mekanism aktiveras genom t.ex. en oväntad händelse, olycka eller annat. En späd kvinna kan i en nödsituation lyfta föremål som flera personer i normaltillstånd ej förmår rubba. Detta är ett bevis på att vi förfogar över krafter vi normalt ej känner till och kan använda. Det är denna kraft du skall lära dig att handskas med och att använda kontrollerat av din vilja.

Man måste lära sig att dra fram en stark ström av passiv eller aktiv energi för att uppfånga och avsända övernormala budskap. När någon utsättes för fara sänder denne sina telepatiska budskap. Det är då detta hjärncentrum som aktiverats, i många fall omedvetet. Det är samma kanal som öppnas till oss när bortgångna ger sig tillkänna för sina anförvanter. Det är tack vare detta hjärncentrum vi kan uppfatta dessa budskap och bilder.

Historien i gångna tider lika väl som i vår egen tid vet att berätta om otaliga försök från människor som försökt få kontroll över detta centrum samt försökt få det att arbeta. Framgångarna har skett med extas i olika former. Vi vet, att infödingar har sina besvärjelser och danser,

prästerna sina mer eller mindre mystiska ritualer. På väckelsemöten finner vi liknande procedurer.

Man måste lägga en fast tankekedja på sig själv. Jaget hos oss alla är elektriskt förenat med allt och alla, med allt som existerar här och överallt. Därför är vi medvetna om vår omgivning och om allt som finns i den, liksom vi är länkade samman med vårt upphov och följdriktigt kan få hjälp den vägen.

Lunchbesök i UFO!

Av Diane Tessman

Oavsett vad även den mest konservativa ufolog tänker, är det ett obestriddigt faktum att UFOs har landat på jorden och att kontakt tagits med dess besättningar. I majoriteten av dessa fall sägs ufonauterna likna oss människor. Genom åren har berättelser sprungit fram som visar att dessa varelser i själva verket lever bland oss utan att vi vet om det, enär deras fysik är slående lik vår egen. En sådan berättelse återfinnes i APRO Vol 30 nr. 12.

Ett brev hade kommit till APRO:s kontor från en kvinna som föreföll bekymrad över något som hände henne och åtta medlemmar av hennes familj i juli 1953 eller -54. Detaljer har så småningom dykt upp för de inblandade. Familjen körde längs väg US 97 i Oregon när de märkte att bensinen började ta slut. De beslöt att stanna vid närmaste bensinstation och tanka.

I en kurva såg de en stor tefatsformad restaurang och rullade in på dess p-plats för att äta en bit mat innan de fortsatte. Stället hade ovanligt starkt ljus. När de steg in i byggnaden fann de sig stå i ett runt rum, där allt var upplyst och väggarna var som speglar.

Familjen satte sig vid ett plexiglasbord och beställde mat av en servitris, som i likhet med de övriga var klädd i silveruniform och stövlar med svart dekoration. Det underliga var att familjen aldrig tidigare sett

Om vi lyckas aktivera vår hjärna på sådant sätt, att den förmår sända impulser till upphovet Gud eller vad vi vill kalla det. Man kan således också dra till sig kraft från övriga element från luften från vattnet, ja, även från andra livsformer. På så sätt kan du höja dig över genomsnittet. Du blir den som behärskar din kropp och din vilja och du kommer att leva med det vi kallar det övernormala.

denna restaurang, fastän de hade kört denna väg vid ett annat tillfälle. Frun i familjen säger att hon senare fick notan och gick till något som liknade en rund bur för att betala. De satte sig i bilen för att åka men den startade inte. Men bilen sköts av någon okänd kraft ut till motorvägen och de tänkte så fort som möjligt tanka den.

I en kurva efter en nedförsbacke startade bilen av sig själv och föraren upptäckte att hon hade över halv tank kvar och bestämde sig för att tanka i Chenault. Längs vägen träffade de på vägarbetare och frågade dem när den stora restaurangen byggdes. Vägarbetarna tittade på bilens passagerare som om de inte var kloka och sade att såvitt de visste fanns det ingen restaurang på den plats familjen angivit.

När de senare kom till Chenault besannades deras aningar: Inget matställe fanns på den vägsträckan! De beslöt att åka tillbaka till stället och fann då ingenting. De körde omkring och trodde de tagit fel väg men så var inte fallet. Mer och mer har de kommit att acceptera att de befunnit sig i ett UFO. De säger att rösten hos detta "folk" var mjuk och musikalisk, något som rapporterats i vissa andra UFO-fall. De märkte också senare, att fastän de hade betalat för maten hade de efter restaurangbesöket lika mycket pengar som före.

Mystisk farkost över Ulvaklev

Denna händelse utspelade sig i Engelsberg samhälle, som ligger i Västmanland. Tidpunkten var den 21/8 1972 kl. 22.30. Vittnet heter Inga Stina Wetterskog och är bosatt strax intill ett slott i samhället. Slottet bär namnet Ulvaklev. Mellan Inga Stinas bostad, som är en villa av äldre typ, och slottet ligger järnvägen som går genom samhället. Huset Inga Stina bor i ligger på en sluttning. Hon har bra utsikt över både järnvägen och slottet. Mellan huset och slottet är det ca 200 m.

Jag hade följt en vännina hem och hade själv lite bråttom hem för att min dotter (14 år) var ensam hemma berättar Inga Stina. När jag kom fram till huset tyckte jag mig se ett ljussken, men jag intresserade mig inte för det. Eftersom ljuset över järnvägen var tänt, trodde jag att det var det jag såg. Men när jag kom in i huset hörde jag ett egendomligt ljud som av en rasslande kätting. Rasslet hördes i riktning mot slottet.

Jag gick ut i köket, som ligger i den riktningen, och sökte efter anledningen till rasslet. Där fann jag ingenting, gick då tillbaka där jag hörde ljudet först.

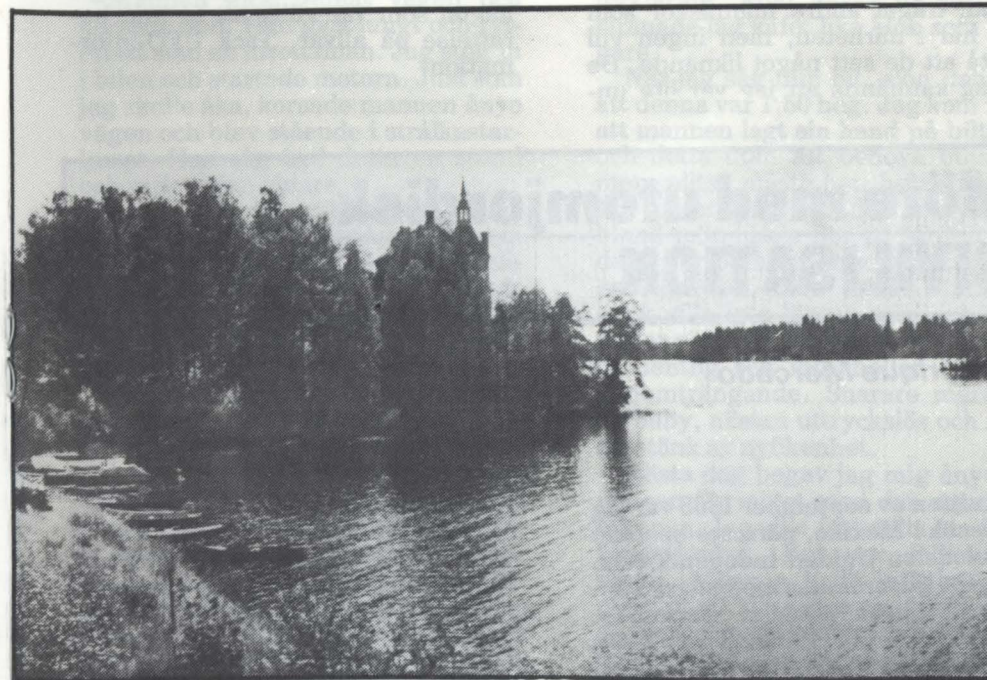
Efteråt gick jag ut på balkongen som vetter mot järnvägen. Från balkongen ser man slottet tydligt. Där fick jag se ett gulgrönt sken, som verkade komma från ett stort, runt, blankt föremål som hängde i luften strax ovanför Ulvaklev slott. Till formen som en leksakssnurra, som man hade när man var barn, att pumpa upp och som roterade med ett sur-

rande ljud. Storleken är kanske svår att bedöma, men eftersom föremålet tycktes befinna sig rakt över spiran drog jag den slutsatsen, att det måste vara minst lika stort som slottet, för att storleken var som slottets bred (30 m).

Efter att ha iakttagit föremålet en stund, vek det gulgröna skenet undan, så farkosten blev lättare att se. När den kom närmare såg jag tre fönster på farkostens sida. Skenet fanns hela tiden under farkosten, från mitt håll sett. Någon gång tycktes skenet lyfta sig en aning för att sedan återgå till dess ursprungliga läge? Hela tiden hördes det egendomliga rasslet, och jag stod nyfiket kvar och tittade. Först tänkte jag att det måste vara ett flygplan eller en helikopter av en egendomlig modell.

Efter en liten stund gjorde farkosten en manöver. En liten stigning och sedan sjönk den igen. Strax efter detta fick jag se tre stycken figurer som rörde sig bakom de tre fönstren. Jag såg bara konturerna av huvud och axlar. I ett ögonblick befann sig två av figurerna i det mellersta fönstret, sedan gick den ene av dem över till det andra av de tre fönstren.

Tyvärr kunde jag inte uppfatta några som helst kläder på figurerna, möjligtvis hade de en åtsittande dräkt. Mindre detaljer kunde jag inte se på grund av avståndet dit och det blåvita ljuset som fanns inne i farkosten. Nu blev jag mer intresserad av det hela. Jag hörde att min flicka ropade på mig, jag svarade inte, jag ville se allt och inte missa en sekund av det jag såg.

Ett gulgrönt sken, som verkade komma från ett stort, runt och blankt föremål, "hängde" i luften över Ulvaklevs slott. Föremålet befann sig rakt över slottsspiran.

Plötsligt tyckte jag att farkosten kom närmare.

I samma stund började jag må illa, så fruktansvärt att jag kräktes över balkongräcket. Jag började skaka i hela kroppen. Nu började jag förstå att det inte kunde röra sig om en helikopter eller ett flygplan. Den första tanken var att det var min döde far som kom för att hämta mig. Det låter konstigt men man hinner tänka väldigt mycket under några få sekunder ibland, och han låg väl närmast till hands. Jag kände samtidigt en oerhörd vilja att följa med denna farkost jag ville inte stanna kvar, trots att min dotter fanns i huset. Hade det varit så att de kunnat ta mig med, hade jag utan tvekan följt med, jag längtade efter att få gå ombord.

Farkosten släppte sedan ut ett

slags rök, som påminde om skenet som jag beskrev förut. Röken var lika mycket gul som grön, så jag kan inte annat säga än att den var gulgrön. Runtom röken fanns ett skikt som gick i grå färgton, och som sträckte sig ända ner till järnvägen. Samtidigt som skeppet släppte ut röken började det att stiga uppåt. Ett tag trodde jag att det skulle dra med sig spiran på tornet. Det hade ju varit bra om det hänt, då hade man ju haft bevis på att någonting stått över tornet. Men så skedde alltså inte, utan skeppet steg uppåt samtidigt som röken sipprade ut. Plötsligt var tingesten borta.

Röken som låg kvar skymde nu tornet och spiran så det gick inte att se dessa så tydligt. Under uppstig-

ningen hördes inget rasslande ljud. Efter händelsen fick jag huvudvärk men det gick snabbt över. Jag har sedan frågat andra människor som bor här i närheten, men ingen vill påstå att de sett något liknande. De ansåg kanhända att jag var lite un-

derlig. Då beslöt jag att hålla tyst om det hela. Nu har det alltså gått ett tiotal år, tills jag äntligen fick tag i någon som var villig att ta min berättelse på allvar. Tack UFO-information!

Möte med utomjordisk CIVILISATION

Av Enrique Mercado

I mitten av september 1965 var jag på besök i Mexiko, närmare bestämt i stadsdelen Unidad Independencia. Jag satt tillsammans med några vänner då ljuset plötsligt slocknade. Klockan var då 19.30. Trots detta fortsatte vi att samtala i hopp om att ljuset skulle återkomma, men då det tycktes dröja sade jag adjö och gick till min bil som stod parkerad i närheten.

Jag åkte längs stadsdelens tämligen breda huvudgata. Det regnade, inte särskilt kraftigt men ihållande och tillräckligt för att skymma sikten på grund av den imma som bildades på rutorna. Jag öppnade högra sidofönstret och kände mig röksugen, jag märkte då, att jag glömt cigaretterna hos mina bekanta. Samtidigt såg jag ljusen från en liten affär längre fram längs vägen. Framkommen till affären stannade jag på vägen och sprang in i butiken för att köpa cigaretter. Eftersom det fanns kunder före mig, tog det ungefär tre minuter innan jag blev betjänad. När jag gick tillbaka till bilen tyckte jag att det satt någon i den. Detta överraskade mig samtidigt som det manade till försiktighet. Det kunde ju vara en tjuv och sådana brukade va-

ra beväpnade vilket inte jag var.

Framkommen till bilen ryckte jag upp bildörren, varvid innerljuset tändes. Jag såg då, att det inte fanns någon i bilen men väl utanför. Någon hade stuckit in huvudet i den öppna sidorutan och höll på att studera bilens instrument.

När jag öppnat dörren vände mannen blicken mot mig, samtidigt som jag iakttog honom. Mannen var omkring 25-27 år med runda ögon som satt lite snett. De var ljusa, nästan grå till färgen. Håret var långt och silverfärgat. Han hade en sorts pullover med hög krage, alltså mycket ändamålsenlig i det dåliga vädret.

Vad som förundrade mig var hans lugna uppträdande. Änjo såg han sig omkring i bilen för att sedan åter se på mig. Inför hans lugna och rogivande blick slappnade jag av helt. Hittills hade ingen av oss sagt någonting. Han drog nu ut huvudet ur bilen och rätade på sig, varvid han lade sin ena hand på bilens tak, detta utan att behöva böja på armen. Jag tänkte inte så mycket på det då, därför att mannen gick fram till motorhuven, vilket även jag gjorde samtidigt som jag frågade: Vad vill du? Det enda svar jag fick var en lätt rörelse med huvudet och med han-

den, vilket jag ej förstod innebörden av.

Mannen gick framåt vägen och korsade den. Han gick lungt och rytmiskt som en idrottsman. Jag steg in i bilen och startade motorn. Just som jag skulle åka, korsade mannen änyo vägen och blev stående i strålkastarljuset. Han såg in i detta en stund och gick sedan vidare.

Som jag sade var hans sätt att gå anmärkningsvärt. Det såg ut som om han använde muskler, som vi vanligen inte använder när vi går. Trots detta verkade det inte onaturligt på något sätt. Hela hans uppträdande tydde på stor självbehärskning.

I strålkastarljuset såg jag, att han var ovanligt lång. Han hade grå, åtsittande byxor och till detta mörka stövlar. Han bar också någon slags mantel. Den var nästan svart och räckte ned till knäna. Jag kunde iaktta honom, tills han försvann genom ett trasigt staket. Jag fortsatte min avbrutna färd och tog av på en gammal väg mot Cuernavaca i riktning mot universitetsstaden. Hela tiden funderade jag över det underliga mötet. Jag stannade vid ett kafe för att vid en kopp kaffe i lugn och ro försöka klara ut vad jag upplevt. Jag försökte reda ut vad det kunde vara för slags människa. Jag jämförde honom och hans uppträdande med tre olika typer av människor. Hade det varit som jag först trodde, nämligen en tjuv, skulle han ha flytt från platsen, hälsat och kommit med svepskäl eller också angripit mig på något sätt. Nej, det stämde inte in på mannen.

För det andra kunde det ha varit en polis eller vaktman av något slag men ej heller detta stämmer. I så fall skulle han hälsat och ställt frågor, fordrat legitimation och förklaring varför jag parkerat mitt på vägen eller också frågat, om jag behövde hjälp av något slag.

Ett sista alternativ: en nyfiken person, men inte ens detta verkar troligt. I så fall skulle han hälsat och hittat på något svepskäl till sin nyfikenhet. Börjat samtala, kanske om

bilen, vädret eller något annat eller bara skrattat och avlägsnat sig utan förklaring. Med dessa funderingar lämnade jag kaféet lika klok som tidigare.

När jag såg min bil, slog det mig att denna var 1,50 hög. Jag kom ihåg att mannen lagt sin hand på biltaket och detta utan att behöva böja armen, alltså måste han ha varit över två meter lång och det är ovanligt bland människor här på jorden. Ja, detta var bara en grov uppskattning av storleken, men ändå. Mannens blick ville inte lämna mig, inte ens under sömnen. Ändå var blicken inte fientlig och inte heller speciellt genomträngande. Snarare mera lik en baby, nästan uttryckslös och med ett stänk av nyfikenhet.

Nästa dag begav jag mig änyo till platsen för mötet med den mystiska mannen. Jag ville fastställa markens beskaffenhet. Det var fullkomligt jämnt. Mannen hade inte haft någonting att kliva upp på, när han lade handen på biltaket och bilen hade dessutom stått mitt på vägen, så inte heller trottoarkanten kunde ha utnyttjats av honom. Jag gick också fram till den plats varifrån han försvann nämligen vid det trasiga staketet. Hans rytmiska gång förvånar om man betänker att marken var beströdd med vulkaniskt material. Det fanns gott om spetsiga stenar, som gjorde det ytterst svårt att gå. Det fanns ingen väg och inte heller någon bebyggelse. Jag menar, att dessa förhållanden kan vara viktiga med tanke på de senare händelserna.

Undervisning eller bara prat?

Jag hade nog snart glömt mötet med den sällsamma främlingen, om jag inte från och med den dagen hade känt ett oförklarligt tvång att betrakta himlen. Dessutom började jag fundera över kosmiska samband mellan planeterna, solen, stjärnorna och allt som berörde rymden. Tidigare hade jag aldrig ägnat en tanke åt sådana saker men nu pockade frå-

gorna på svar. Jag sökte i böcker efter svar på frågor, som jag tidigare inte ens kunde ställa, men några svar fann jag inte där.

Detta gjorde mig orolig. Jag trodde, att jag höll på att förlora förståndet, vilket resulterade i att jag till slut sökte upp en psykiater för att få hjälp. Efter en grundlig undersökning, varvid jag utfrågades om allt och alla, förklarade läkaren, att jag var fullt frisk såväl kroppsligt som andligt. Han kunde inte finna något fel. Med det beskedet slutade jag att oroa mig för att jag skulle vara på väg att bli psykiskt sjuk, och återgick till ett normalt liv och började acceptera de impulser jag fick, ja t.o.m. finna nöje i dem. Jag beslöt att skriva ned all den information som kom till mig, då jag började förstå att den var viktig för mig i fortsättningen.

Den 10 maj 1969 befann jag mig i sällskap med vänner då jag började känna mig olustig och sade till min familj att det var bäst att vi åkte hem, därför att jag inte var riktigt frisk. Väl hemkommen sade jag till min fru, att jag helst ville vara ensam. Jag tog bilen och körde planlöst utan något bestämt mål. Jag upptäckte, att jag var på väg mot universitetsstaden och kom att tänka på att det fanns en liten bar, som var ganska trevlig varför jag beslöt att besöka denna. Jag satte mig vid bardisken och beställde whisky med soda, trots att jag är absolutist. Till detta fanns tilltugg i form av bl.a. små kalla köttstycken och en sorts småfisk kallad "mixed pickles". Det satt bara några få gäster vid de små borden.

Medan jag drack och åt lite betraktade jag kassörskan, som verkligen var en fröjd för ögonen. Lite frånvarande som jag var märkte jag inte, att en person satte sig bredvid mig. Han såg ut som mannen vid bilen men var inte så lång. Han var också annorlunda klädd, nästan "normalt". Jackan han bar var dock olik på något sätt. Det faktum att han satte sig bredvid mig var också underligt, när det var så gott om

bord. (I Mexiko är det inte brukligt att man sätter sig vid ett redan upptaget bord, om det finns lediga sådana).

När jag vände mig mot honom mötte jag samma lugna vänskapliga och förstående blick som vid mötet vid bilen. Hans uppträdande var annorlunda. Han tog t.ex. en flik av min jacka och kände på tyget. Jag gjorde detsamma med hans och den kändes metallisk. Det gick inte att göra några veck på den, t.ex.

Den okände mannen tog mitt glas och smakade på innehållet. Hans reaktion blev en grimas. Han förklarade, att det smakade som drivmedel för leksaker och var klart ohälsosamt. Därefter tog han en pärlök och en bit gurka och åt dem och sade att det var gott och nyttigt. Han tog också köttbitar men tyckte inte om dem. Han förklarade, att man blir sjuk, trött och gammal av att äta sådana mat. Han åt också en fisk, skratade och sade att den inte var direkt skadlig men i alla fall framkallade problem.

Han talade spanska utan brytning. Jag hade bara lyssnat utan att yttra ett enda ord, men nu kunde jag inte annat än fråga, om han ville ha någonting. Jag fick till svar att han mätte bra och inte ville ha någonting. Jag undrade vidare, om jag kunde hjälpa honom på något sätt, men han ville bara prata bort en stund. Ok då pratar vi, vad heter du? Mannen svarade: Man kallar mig Estihel (det lät så).

- Mitt namn är Enrique. Är du ledsen?

Mannen: - Nej, det är jag inte, men du är det!

Jag svarade, att jag var en aning deprimerad, därför föredrog jag att vara ensam och därför drack jag alkohol. Är du vegetarian?

Mannen: - Ja, vi livnar oss vegetariskt, men vi dricker också mjölk och äter bröd.

- Du känner inte till whisky, och du äter inte kött, dessutom är du ensam. Var kommer du ifrån?

Mannen svarade att han bodde

mycket långt härifrån.

Jag undrade då hur långt och från vilket land han kom.

- Enrique, sade mannen, dina avståndsbegrepp går inte att jämföra med här. Det är inget land, det är en annan gemenskap, som inte är indelad i länder.

- Jag frågade då om det var från en annan värld?

Mannen svarade: - Om du vill se det så, men annars finns inga andra världar. Vi är alla ett. Vi har alla samma ursprung. Våra liv har samma mål och samma mission. Vi är alla förbundna med varandra. Därför säger jag att det inte finns några andra världar. Det finns bara andra platser men vad som angår den ene angår alla. Vi är alla beroende av varandra och vi tillhör samma skapelse. Försök se det på följande sätt:

- Din kropp har miljoner celler men alla dessa celler är dina och ingen annans. Alla cellerna är en enhet under en kontroll, din hjärna. Det finns andra universa, vart och ett med sin egen kontroll. Vart och ett bildar en enhet på samma sätt som du och jag är olika enheter. Dock är vi inte olika vi har samma ursprung. Vi är enbart två olika enheter under två olika hjärnor. Ursprunget har fått många namn bl.a. Gud. Jag frågade varför han inte berättade allt han visste på en gång. Jag skulle vilja veta så mycket.

- Ha tålmod, sade mannen, allt har en viss ordning, en bestämd plats och ett rätt tillfälle. Nu måste jag lämna dig och återvända, men först: - Är det något speciellt du önskar veta?

- Jag skulle vilja veta, hur du färdas och varför du tog kontakt med just mig? Jag är inte politiker och ej heller vetenskapsman min intelligens ligger knappast över genomsnittet för människorna på den här jorden.

Jag fick då veta, att de personer som kontaktades inte valdes ut efter deras tro eller vetande. - När det gäller dig, sade mannen, var det en ren slump. Vi fick vetskap om att dina reaktioner var fria från aggression

och ångest men fulla av nyfikenhet. Dessa egenskaper tilltalar oss, ty det möjliggör kommunikation och kanske kan du på något sätt medverka till att människorna på jorden ändrar sitt sätt att tänka, så att inte enbart det materiella kommer att vara det eftersträvarsvärda och det enda som frambringar lyckokänslor. Upptäck ditt själsliga jag, och du finner en vida större lycka än vad du kan erfara i den materiella världen. Hur jag färdas, och vilket mitt uppdrag är, kommer du måhända att få veta senare. Kontakterna med era politiker och vetenskapsmän kommer att göras senare av därför lämpliga specialgrupper. Andra, sådana som jag, sköter den sociala orienteringen. I ditt fall skall vi behandla ämnen som är lätta att förstå.

En annan fråga: Du talar om materiella ting. Skulle det vara negativt att äga saker? - Nej, negativt kan det bara vara, om det användes fel t.ex. genom att använda egendom och makt på ett sådant sätt, att andra människor drabbas negativt och blir olyckliga. Man har här att göra med lagen om orsak och verkan. Skadar man någon annan människa medvetet, slår detta tillbaka negativt mot upphovet.

- Hur kan det förklaras?

- Jo tankar, säger mannen, är energi. Tänker man onda tankar, försviner de inte. Energi är oförstörbar. Tankarna finns där, tills nästa onda tanke kommer. Då förenas dessa två och återvänder till sin utgångspunkt och inverkar negativt på densamma.

- Det här fattar jag inte! Om en tankevåg sändes ut och förenar sig med en annan likartad, hur kan de då återvända och påverka en fysisk människa?

- Jo, säger mannen, eftersom vi är ett med universum och universum är ett med dess vilja eller Gud så är det också Guds energi som återvänder. Energi från den absoluta intelligensen, och då kanske du bättre förstår att den kan påverka i önskad riktning. Men jag skall förklara senare i

grafisk form. Glöm din förvirring - tänk gott - vi ses igen.

- En sista fråga, hur kan ni finna mig? Hur kan du veta var jag är?

- Vi finner alltid de människor vi önskar nå. Vi lyckönskar dig till att vara fri från aggressioner och ångest. Du har verkligen accepterat oss på rätt sätt. Din nyfikenhet är stor. Det gläder oss och vi skall förbättra ditt intellekt. Han sade, inte hur detta skulle ske, han bara steg upp och gick mot utgången. Hans sätt att gå var detsamma som hos den förra besökaren. Jag kände stor lust att följa med honom men behärskade mig och blev sittande. Den vackra kasörskan kom fram till mig och frågade - vad hade den där druckit? - Han kunde ju knappast sluta prata. Men en snygg karl var det. Jag skrattade och talade med henne en stund för att sedan åka tillbaka hem igen. Och

det var åtskilliga tankar, som korsade mitt huvud, och resultatet blev bara att jag blev mera förvirrad än vad jag var tidigare.

Tre år senare ombord på ett moderskepp

Året är 1972 den 22 oktober och klockan har blivit 22.00. Som jag numera brukar göra, stod jag på terasen lutad mot räcket och iakttog en stjärna i väster. Den har fångat min uppmärksamhet på grund av sitt blå ljus. Plötsligt - jag vet inte hur - står en lång person bakom mig. Han har samma utseende som de övriga två jag träffat. Han log åt min överraskning och frågade: - 'Enrique'? Jag svarade ja. Skulle du vilja följa med mig, sporde mannen, jag samtyckte. Det skulle för övrigt inte varit tänk-

bart med något annat svar. Dessa människor har något i blicken som man inte gärna motsätter sig. Han sade ingenting mera men lät mig förstå, att jag skulle hålla i hans breda bälte. Jag gjorde som han önskade och vi höjde oss upp i luften. Jag kände inga ryck eller andra obehag. Att döma av bebyggelsens storlek var vi ganska högt upp. Jag förstod att kraften som förflyttat oss upp i luften inte satt i det bälte jag anmodades hålla i utan det var enbart för att inge mig säkerhet som jag anmodades hålla i det. Underligt nog kände jag varken brist på luft eller kyla. Jag antog att den kraft som höjt oss uppåt också skyddade oss mot köld etc.

När vi stannade, fick jag se ett ca 10 meter stort rymdskepp ovanför oss. Det var inte runt men heller inte elliptiskt. På mitten öppnades en dörr när min följeslagare tryckte på någonting vid sitt bälte. Skeppet var metallfärgat och i dess mitt löpte ett mattsvart band eller en ring runt omkring farkosten. I detta fanns små öppningar. Hela ringen roterade och ur de små öppningarna sprutade det gnistor i olika färger. Ett generatorliknande ljud hördes.

Vi gick ombord på farkosten som var tom. Jag överraskades av dess enkelhet och de få apparater som fanns där. Tydligt uttryck den nyttan att min följeslagare fick sig ett gott skratt. Instrumentpanelen utgjordes av enbart fem rektangulära knappar, ett slags apparat och en bärnstensfärgad skiva. Det fanns vidare två fåtöljer av ett plastliknande ämne och de var monterade på pelare.

Min medresenär bar en åtsittande dräkt, ljusblå upptill och brun nedtill. Den verkade vara tillverkad i ett stycke. På bröstet hade han något slags emblem som var runt till formen och försett med svart botten. Det fanns på detta två parallellt löpande vinklar med ringar eller cirklar. Vid dess ändar och till höger därom löpte två vertikala linjer i

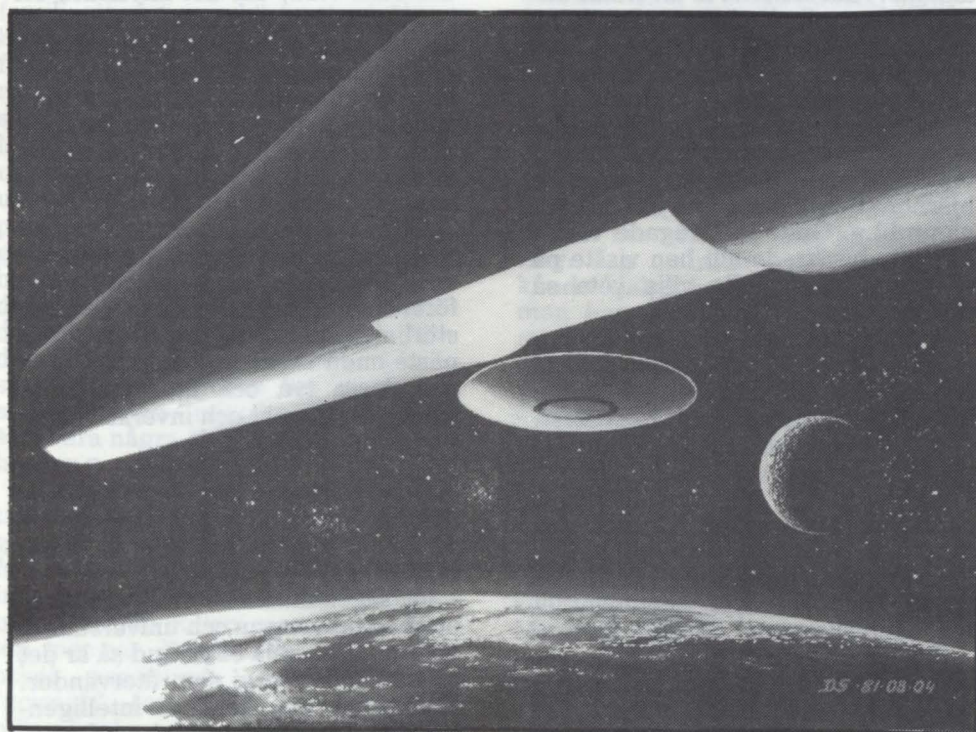
samma storlek. På fötterna hade mannen vita stövlar.

Själv hade jag helt vanliga byxor, skjorta och pullover samt tofflor. Mannen uppmanade mig att sitta ned. Han satte sig också samt tryckte på en knapp och vi steg mycket snabbt. Han lutade farkosten och uppmanade mig att se nedåt. Jag såg jorden. Vilken härlig bild! Obeskrivlig!

Mittpartiet som var mörkare och fullt av moln lyste blågrönt. Jag blev helt gripen av vad jag såg och kände mig gratfärdig. Det kändes ungefär som om man lämnade något mycket kärt men ändå gladdes däröver. Jag var målför inför den syn jag såg, trots att åtskilliga frågor genomkorsade mitt huvud. Efter en kort stund svängde farkosten så att jorden försvann. Vi befann oss nu under ett mycket större rymdskepp, men storleken kunde jag inte bedöma, eftersom vi befann oss direkt under skeppet. Någon slags skjutdörr öppnades och genom att trycka på en knapp fick min pilot sitt skepp att glida in i det större skeppet. Han tryckte ånyo på en knapp, och då öppnades en dörr på vår farkost. Den hade jag ej sett tidigare. Inget ljud hördes, när dörren gled upp.

Min ledsagare gick ut ur farkosten och jag följde efter. Vi hamnade i ett stort rent rum utan några möbler, men efter väggarna fanns det tolv skepp placerade, sex av dem var av samma storlek som det vi färdats i, de övriga var större och cirkelrunda. Alla hade metallfärg och den där mattsvarta ringen runtomkring. Den svarta, roterande ringen utgör en del av framdrivningssystemet, fick jag veta. Den ligger runtomkring utan att vidröra själva farkosten, och man kan inte se hur den hålles på plats.

Vi gick genom en helt vanlig dörr och kom in i ett mindre rum. Alla rum i farkosten var runda, så även detta, som tycktes vara något slags kontor. Det fanns några skiljeväggar av metallliknande ämne i rummet samt ett transportband, vilket jag

Mexikanen Enrique Mercado hävdar att han varit ombord på ett rymdskepp och mött en utomjordisk civilisation. De varelser han då mötte gav honom ett helt nytt sätt att se på bl a energiproblemet.

och min ledsagare klev upp på. Vi passerade olika avdelningar och blev besprutade med en vätska eller möjligen ånga. Somliga av dessa medel smakade gips. Min följeslagare täckte för ögonen med händerna och jag följde exemplet. Så småningom kom vi in i ett rum där vi torkades. Vad vi varit med om var en 100%tig sterilisering.

Vi gick in i ytterligare ett rum, som såg ut som en enda stor byrå med massor av lådor, där det tydliga förvarades kläder. Min vägvisare bytte till en klädsel liknande den han burit tidigare. Jag fick en i helt grönt men utan emblem och till detta ett par svarta stövlar. Det var bl.a. nödvändigt att byta kläder för kylans skull, jag kände av den i ansiktet och händerna, men på kroppen höll kläderna jämn temperatur. På tal om kroppar var dessa rymdmänniskors hudfärg något ljusare än min (en mexikanares). För övrigt var de skapade som oss människor med ett undantag: de saknade hår på kroppen med undantag för ljumsken.

Kläderna var metalliska och elastiska. Vår fortsatta vandring gick genom en korridor utan möbler. Vid dess slut fanns en gymnastiksal men vi gick ej till denna utan passerade istället genom en dörr, som öppnades ljudlöst. Denna förde ut till en annan korridor, där tolv män höll på att måla en vägg i en kaffebrun färg med hjälp av sprutpistoler. Senare fick jag veta, att det egentligen var ett isoleringsarbete de utförde efter en reparation som tidigare utförts.

Männen log mot mig men avbröt inte sitt arbete. Vi gick fram till en trappa med åtta trappsteg. En dörr öppnades och vi kom in i ett mycket stort rum där det fanns många trappor som förde upp till en upphöjd plats, inklädd av väggar. Jag blev senare upplyst om att det var platsen för matsal, WC, badrum och sovrum.

På vår vandring steg vi uppför en ramp, som ledde till kontrollrum-

met. Här fanns det åtskilligt att se: Anslagstavlor, datorliknande enheter, skalor och rattar och mycket annat. Där var också många personer i samma slags klädsel och med samma emblem men i olika färger. Som jag uppfattade det hade färgerna på emblemen att göra med den rang vederbörande hade. Innan jag fick mig detta berättat hade jag stått framför en stor tavla med många cirklar, linjer, trianglar och andra för mig okända tecken.

Min vägvisare överlämnade mig till en annan person i ljusblå dräkt. Han skulle fortsätta att visa mig runt i det stora moderskeppet. Min tidigare ledsagare upplyste mig om att jag ingenting hade att frukta utan kunde vara helt lugn.

När jag börjat se mig omkring i rummet uppfattade jag, att det i en avbalkning av rummet fanns en grupp kvinnor, som var otroligt vackra och välskapta och klädda på samma vis som männen. De hade också emblem i olika färger. Kvinnorna var sysselsatta med diverse göromål, något som var påtagligt var deras längd. De var nämligen samtliga kortare än männen. Jag uppskattar den längsta till 1.75 m. Männen däremot var över två meter med några få undantag.

Chefen ombord, eller om man så vill kaptenen, kändes igen på sin ålder. Han var nämligen äldst. Han hade sin plats nära taket, vilket var utformat som en genomskinlig och bärnstensfärgad kupol. Han var en mycket tilldragande person med långt, silvervitt hår.

Genom kupolen kunde man se många strålände stjärnor. Det hel-svarta mörkret som omgav skeppet och det matta stjärnljuset i fjärran gjorde ett starkt intryck på mig. Min nya följeslagare presenterade sig genom att säga: - Jag är Yastek. Du vill säkert ställa frågor. Till hälsning böjde han vänstra armen uppåt och visade handens insida. Jag frågade då vad det var för slags tavla jag sett tidigare, den där med olika tecken?

Jag fick då veta, att det var en kosmisk karta, varvid jag frågade varifrån de kom. Yastek frågade mig: - Om du ser på denna kosmiska karta, kan du då se var du befinner dig och var du kommer ifrån?

Det kunde jag av naturliga orsaker inte vilket jag också sade till honom.

- Tänkte väl det, sade Yastek, hur skall jag då kunna förklara för dig, varifrån vi kommer? Men jag vill ändå visa dig det, sade han. Han visade på en grön cirkel och sade - vi kommer härifrån och du befinner dig här. Därvid pekade han på en bärnstensfärgad cirkel.

Jag viste lika mycket eller lite som tidigare men tyckte ändå, att jag borde fråga på vilket avstånd från hemstaden jag befann mig.

Som svar fick jag veta, att vi befann oss på 100,000 kilometers avstånd från mitt hem. Eftersom jag tidigare sett jorden på avstånd, föreslog jag, att jag skulle få se månen också. Men jag fick veta, att den nuvarande positionen inte var den mest gynnsamma för detta, men kom sade Yastek och visade på en stor bildskärm med ett linjesystem. I skärmens ytterkanter fanns linjaler och små pilar eller visare. Yastek vred på en ratt som såg ut som en ratt till ett kassaskåp.

- Vänta lite, sade han - strax därefter såg det ut som om vi föll mot månen med svindlande hastighet. Jag blev förskräckt, när jag såg månen komma närmare och närmare på skärmen. Så småningom såg jag månens yta i närbild, såg enskilda detaljer, berg sten, skuggor och något som såg fuktigt ut. Detta område har man inte utforskat ännu, fick jag veta. Jag förundrade mig över den starka optiska lins de måtte ha för att kunna se så bra men fick då veta, att det ej rör sig om optiska linssystem utan något som vi skulle kalla för ljus - ton - sensor. Något liknande vår radar men mycket mera utvecklad. Den fungerar med 'radialvågor' vilka ej liknar våra radiovågor utan

har större hastighet, bättre upplösning och större noggrannhet.

När jag betraktade månen på bildskärmen, slog det mig att jag såg tredimensionellt och i färg, vilket jag också påpekade för min följeslagare.

Jag fick då veta, att man med denna apparatur kunde registrera den exakta storleken, vikten på föremålet samt några andra data. Man kunde också få fyrdimensionella bilder, om man så önskade. Jag frågade, om jag kunde få se fyrdimensionellt. Min ledsagare vände sig mot skeppets kapten och såg på honom, varefter han vände sig till mig och förklarade att jag inte kunde få detta därför att det ej var rätt tid och plats för detta. I övrigt kan du få se vad du önskar, ifall det är dig tillåtet.

Jag sade då, att jag ville se alla planeterna i vårt solsystem. Ånyo vände han sig till kaptenen och sade sedan: - Ja, det kan du men inte i detalj, det får vi spara till ett senare tillfälle. Det är inget löfte men ett kanske.

Jag frågade, om det fanns någon bestämd orsak till att jag inte fick se det jag önskade? Yastek svarade, att jag först måste lära innan jag fick se, den undervisning som var nödvändig skulle jag få när tiden för densamma var inne. Han vred nu elva gånger på en ratt och för varje vridning såg jag en planet tämligen klart dock utan att se några detaljer. Jag såg också ett flertal asteroider. Jag påpekade, att jag fått se elva planeter men vi skall ha enbart nio. Jag fick då veta, att det i själva verket har funnits tolv men en har förstörts varför det återstår endast elva.

Jag frågade, huruvida dessa planeter var bebodda men fick inget svar på den frågan. Då frågade jag om jag kunde få se jorden och mitt hus. Återigen vred han på ratten och jorden blev synlig på bildskärmen.

- Detta kanske kan intressera dig, sade Yastek. Staden Mexiko tonade in på bildskärmen och ett förskräck-

ligt buller och oväsen hördes från staden. Yastek stängde av och det blev åter tyst. Därefter fick jag se mitt hus. Jag kunde se varje liten sten en leksak som låg på gården, min hund och människor som gick förbi på gatan.

Yastek frågade, om inte oljudet var obehagligt att höra på. Jag bekräftade detta och han sade, att vi måste upphöra med att föra sådant oväsen eller åtminstone försöka minska det. Vi arbetar på ett sätt att försöka förminska människorna att minska på miljöförstörelse saker, ett sätt att få dem att förstå vidden av problemet. Jag undrade, vad apparaten kunde göra mera och fick då veta, att den t.ex. kunde fränkskilja och utvälja olika ljud, analysera orsak och verkan, notera och bestämma andra teniska data.

- Men nu skall du tillbaka till ditt hem, sade Yastek, varvid han kallade på den person som först förde mig ombord på rymdskeppet. Han höjde sin hand till farväl och jag besvarade denna avskedshälsning på samma sätt. Kaptenen log ett utgrundligt leende och höjde sin hand till avsked.

Det visade sig, att min första ledare hette Uriel och det var han som skulle följa mig åter till jorden. Vi samtalade en del under återfärden. Jag fick t.ex. veta, att skeppet var tillverkat av metalliskt syre, så också de kläder de använde. Jag frågade om det verkligen fanns sådant och fick veta, att vissa planeter med mycket högt atmosfäriskt tryck och stor gravitation har sådant. Han påpekade, att de också själva framställer denna typ av metall för olika användningsområden. Han sade vidare, materialet är rostfritt och nästan oförstörbart.

Jag gick långsamt vid hans sida men han manade på mig att gå fortare. Jag frågade, hur skeppets motor fungerade, men fick till svar att det inte var tid med detaljredogörelser för detta men att de använde en form av elektricitet.

- Vi tar energin ur rymden där det finns massor. Vi reglerar också gravitationen, så att vi får nytta av denna. Därför kan vi göra manövrer som ni inte kan förstå. Jag försökte tänka ut nya frågor och kom då på att eftersom dessa människor kunde vistas bland oss utan svårighet måste deras hemplanet vara lik vår, vilket jag också frågade Uriel om.

Den är mycket lik, sade Uriel, men ändå inte exakt lika. Som du ser använder vi stabilisatorer, som vi har i dessa hylsor. Han visade ett rör, i vars ända en skiva var fästad med några band. Jag frågade, om de människor som levde bland oss på jorden var tvungna att ha dessa rör.

- Nej, sade Uriel, dessa stabilisatorer användes endast i ett tillväxningsskede sedan behöver vi inte ha dem mera.

Vi hade nu kommit fram till det rum, där vi klädde om och samma procedur upprepades. Jag fick mina kläder och tog upp ett mynt ur fickan samt gav det till min följeslagare. En kort stund senare befann vi oss ombord på det lilla skeppet på väg till jorden och mitt hem. Jag kommer ihåg, att när vi lämnade det stora moderskeppet såg jag på det stora skeppets undersida ett antal klot ordnade så att de bildade en figur. Så var jag åter på balkongen. Klockan var något över midnatt. Alltså hade jag varit borta i ca två timmar.

Rundtur i Acapulco

Av några vänner var jag inbjuden till sportcentrum vid Acapulco Gro, där jag den 7 jan. 1977 kl. 21.00 fick ett telefonsamtal från samma ort. En kvinna presenterade sig som besökare från världsrymden. Hon bad om ett möte vid entren i hotell E---. Jag gick genast dit och efter några minuter kom en ytterst välklädd och vacker kvinna fram och sade:

- Enrique, det skulle glädja oss, om du i morgon kl. 16.00 ville göra en rundtur med oss per båt i ham-

nen. Jag lovade detta och på utsatt tid var jag på plats vid bryggan, där sightseeingturerna utgår. Damen var redan på plats och när vi hälsat kom en man fram till oss. Denne hade samma typiska utseende som de övriga jag mött. Han var klädd som en turist vilken som helst och när vi hälsat föreslog han, att vi skulle gå ombord på båten för en rundtur.

Den vackra kvinnan log och drog sig tillbaka. Hon hade inte för avsikt att följa med. Jag köpte biljetter och vi top plats på överdäck. Jag frågade vem jag hade äran att företa denna rundtur med, och om inte kvinnan skulle med. Jag heter Auri och kvinnan skall inte med. Hon har andra uppgifter att utföra.

Jag talade om att jag var glad att åter få träffa representanter från universum. mannen log och påpekade, att det var en härlig plats att besöka. Människorna var glada och livliga. Deras ljus var gott. Jag undrade om det var deras utstrålning som var bra? Jag fick mig då berättat, att vara levande väsen utstrålar ljus. Det är en effekt av själva livsenergin hos t.ex. människan är färgen av eller på detta ljus direkt proportionell till hennes hälsotillstånd, såväl det psykiskt andliga som det enbart fysiska.

Jordmänniskan har också på sista tiden börjat intressera sig mera för detta faktum, att vi utstrålar ljus. Jag tänker då närmast på de försök som göres under benämning Kirlian-effekten. Om detta ljus skulle jag vilja veta mera.

- Du har redan anat den kraft som upprätthåller jämvikten, rytmen och samklang i universum. Denna kraft är också användbar på alla föremål, ja, även levande väsen. Om du kommer ihåg när du var i vårt moderskepp, ville du se månen fyrdimensionellt men detta nekades dig. Nu har du dock gjort vissa framsteg så jag skall förklara en del. Om du inte förstår genast, så avbryt mig inte. Vänta, så kanske du bättre ser sambanden! Jag nickade instäm-

mande. På jorden talas om flera dimensioner, men få människor förstår innebörden av detta resonemang. Med detta menast vanligtvis, att en eller flera andliga världar lever parallellt med den normalt fysiska värld vi är vana att se och leva i.

- Jag skulle vilja uttrycka mig så här: Varje värld och varje väsen är beroende av varandra de är tillika en del av en större helhet. I denna stora helhet verkar såväl väsendenas personliga begränsning liksom världarnas förenade funktion på krafterna för utjämning, samklang och rytm. Begreppet dimension kan enbart användas på materia och sådant som är uppbyggt av materia, inklusive själen.

När det gäller intellektet handlar det inte om dimensioner utan stadium. Det berättades för dig, att tankar är fri energi utan massa och denna energi drar till sig likartad energi.

Själen är en kraft som genomtränger materien samtidigt som den är en sammanhållande kraft, som uppehåller den kroppsliga strukturens självständighet. Den är den osynliga fjärde dimensionen innesluten i de tre synliga. Dess ljus är en följd av den energi livet framkallar, vilket i sin tur är styrt av anden som är det sanna jaget, i vilket kroppen är en liten del av det som utgör oss. Dess massa är inte reell utan bara skenbart syn- och kännbar.

Det tomma rummet, som innehåller materien, är inte tomt. I detta verkar den individuella, universella och absoluta intelligensen, som gjort hela skapelsen möjlig. När vi visade dig månen i fyra dimensioner såg du blott energiband, vilka när de blev bringade i samklang bildade en kropp. Förhållandet är detsamma med hjärnan - ett fysiskt organ likställt med en generator och sändare av energi.

Vi vet att era forskare genom vissa konstgrepp börjat spekulera i anti-materia. Någon sådan existerar inte.

Skapelsen är överallt densamma. Det finns inga motsättningar. Människorna däremot förändrar den naturliga ordningen och det enda de åstadkommer är förstörelse, men detta känner du till så det behöver vi inte diskutera vidare.

- Säg Auri, vad vill du egentligen?
- Vi är här för att påbörja något studium, och eftersom vi träffade dig passade vi på tillfället att samtala med dig. Kommer du förresten ihåg att du på skeppet blev visad en kosmisk karta? - Det kommer jag ihåg, men jag förstod ingenting av dess innebörd. - Det kan synas så men kan du påminna dig, vilken kommentar du gav Uriel?

- Ja, det kommer jag ihåg, jag anmärkte, att cirklarna inte stod stilla utan rörde sig långsamt på ljuskurvan. När vi sedan gick mot utgången sa jag till Uriel.

- Det syns, som om alla avstånd och alla kroppar som finns på kartan rör sig synkront med skeppet och även jorden! Det var en riktig anmärkning och det är också viktigt för dig att veta. Det finns nämligen inga olika tidscykler.

I verkligheten finns inte tiden. Den är något som ni på jorden men även vi har uppfunnit för att på ett förklarligt sätt kunna mäta vår egna historia och vår egen förvandling. Det finns heller ingen grund för det påståendet, att tiden skulle förlöpa annorlunda i ett skepp som lämnar en planet och accelererar ut i världsrummet. Eftersom det ej existerar någon tid kan den följaktligen inte ha några variationer. Nej, allt rör sig med samma rytm och i samma 'tidsrymd'.

Tidsmättet ett år är detsamma i hela universum, även om den för en speciell planet lokala tiden är annorlunda mått. Om denna mätmetod sedan är riktig, det är en annan fråga, men det finns ingen ändring i årscykel, ej heller i dess varaktighet. Ni jordmänniskor vill hävda, att ljushastigheten är den högsta hastighet

med vilken man kan förflytta sig.

Hastigheten 300.000 km/sek. är den hastighet som bl.a. elektrisk energi förflyttar sig med, men det finns energier som har betydligt högre hastigheter. Se bara på våra farkoster! Det är alltså fel att anta, att alla energier har samma hastighet. För att övergå till hur våra farkoster färdas i rymden, förhåller det sig så att det finns positiva eller negativa s.k. energiband eller kanaler.

- Mellan dessa energiband finns korridorer fria från materia, och i dessa korridorer färdas våra rymdskepp helt utan friktion. Vad hastigheten gäller bara ökar den, det förekommer heller inte några tidsprång eller någon växling av tidscykel. Praktiskt betyder det mera avstånd på mindre tid. Den använda tiden är alltid densamma på kroppar som avlägsnar sig från eller närmar sig varandra.

Om och när vi behöver energi, styr vi bara ut i de befintliga energiband som finns runt omkring oss och tappar dessa på energi. Denna energi användes bl.a. till att åstadkomma ett absolut vakuum i skeppets färdväg. Förfarandet användes också när vi förflyttar oss i atmosfären.

Lite förenklat skulle man kunna likna vårt sätt att undanröja materia och energi vid era bilar strålkastare. De lyser upp vägbanan och gör det möjligt att se vägen. I övrigt har vårt sätt att förflytta oss i rymden ingen likhet med ert sätt att flyga. Vår teknik går ut på att reglera eller upphäva tyngdkraften omkring våra skepp, men inuti skeppet behålla tryck- och tyngdkraft. Det kraftfält som våra skepp alstrar i flygriktningen kallar vi för "vägröjaren", det tillåter oss att göra manövrar som ni jordmänniskor anser omöjliga.

Vi har heller inte material i våra farkoster, som trötts ut. Era flygmaskiner lider allt som ofta av materialutmattning. De metaller och le-

geringar ni använder är förvisso inte de mest lämpliga.

En annan sak som oroar oss är de föreningar era drivmedel förorsakar atmosfären, men tyvärr har vi inget universalmedel som ni kan få del av till att minska föreningarna med. Så länge ekonomiska tankegångar styr utvecklingen utan hänsyn till livets fortbestånd är ni illa ute. Som jag sade vi har inget universalmedel mot era problem. Vi tänker inte heller angripa er eller ingripa i er evolutionära process eller era stridigheter, er politik eller religion.

Däremot vill vi hjälpa till att påskynda den vetenskapliga och tekniska utvecklingen. Ert folk behöver förbättringar på många områden, inte minst jordbruks- och energiom-

Villas fotografier

Under en period av flera år förblev Paul Villa från Albuquerque, New Mexico, USA, en tämligen mystisk figur inom UFO-forskningen. Som många andra kontaktpersoner påstod Villa sig vara i telepatisk kontakt med avancerade varelser från andra världar. Det som gjorde honom till en speciell kontaktperson var, att han nästan på beställning kunde ta kort på utomjordiska farkoster som svävade och for omkring i närheten av hans hus. Enligt Villa själv, mottog han meddelanden via ESP, om att hans rymdvänner var i närheten och att han skulle gå utomhus. Där i skyn visade sig en silverdiskus som inte liknade någonting på denna jord. Farkosterna som Villa såg och fotograferade varierade i storlek från en halv meter till över 10 meter i diameter. Som väntat började skeptikerna, de som inte trodde att avancerade varelser regelbundet kontaktar enkla jordemänniskor,

rådena. Jag hade suttit tyst, men nu sade jag till min följeslagare: - Hur skall jag kunna tala om detta för jordens folk. De kommer inte att tro mig. De vill ha bevis, de kommer att kräva att jag underkastar mig en hel rad olika tester för att på så sätt kunna komma till klarhet om min berättelse är sann eller inte.

- Jag känner till dessa problem som möter dig och andra människor som kontaktats och jag lovar att tänka på det där med bevis bl.a. Hur som helst hoppas jag du njutit av färderna. Han avlägsnade sig med långsamma steg och jag gick i motsatt riktning, tog en taxi och åkte hem.

Källa: UFO Nachrichten

Översättning: Göte Johansson

attackera Villas fotografier. De påstod att fotona var falska och menade att man med datamaskiner kan överdriva bilder. Efter ett tag blev Villa tyst och det gick rykten om att han blivit hotad och att man t.o.m. hade satt eld på hans hus.

UFOs är endast en liten del av Guds stora arméer som snart kommer att landa på jorden och förlösa mänskligheten från dess nuvarande tillstånd, säger Villa. Han tror också att rymdvarelser lever och arbetar mitt ibland oss för att göra oss redo för "den stora dagen då vi ska möta vår Skapare". Fotografierna kan möjligen vara bluff, men det är då intressant att notera, att Villa aldrig har försökt tjäna ett öre på dem utan gratis delat ut hundratals foton till skolor, fängelser, bibliotek och rekreationsmedlemmar.

ARKIVET FÖR UFO-FORSKNING

BOX 11027

600 11 NORRKÖPING

Utgivarkorsband

UFO-INFORMATION

Box 16, 596 00 Skänninge.

Närobservation

Den 16 december 1957 ägde en händelse rum som noggrant undersöktes av CSI, NEW York. På grund av vittnets trovärdighet är detta troligen ett av de viktigaste humanoid-fallen.

På morgonen den 16 december mellan 2.00 och 3.00 väcktes fru Mary M Starr i Old Saybrook (hon har två examina från Yaleuniversitetet) av skarpa ljus som passerade hennes sovrumsfönster. När hon såg ut, fick hon syn på ett föremål som just stannade upp cirka tre meter från hennes hus. Det syntes vara ungefär sex meter långt, mörkgrått eller svart till färgen med skarpt upplysta hyttgluggar. Föremålet förblev orörligt cirka en och en halv meter ovanför marken och hade inga som helst utskjutande delar.

Genom "fönstren" såg fru Starr två skepnader som gick förbi varandra i motsatt riktning. Vad som föreföll vara deras högra arm var uppåträckt, vilket påminde henne om kypare som bär en bricka, men inga händer var synliga. De bar ett slags jacka, deras huvuden var fyrkantiga eller rektangulära, rödorange till färgen, med vad som ver-

kade vara en röd glödlampa placerad i mitten på "huvudet". Fötterna var inte synliga. En tredje skepnad kom från vänster, och fru Starr lutade sig framåt i ett försök att se hans ansikte bättre, men vid det tillfället släcktes ljuset i fönstren och hela farkosten började lysa. Ett slags antenn cirka 15 centimeter lång, blev synlig upptill på föremålet vid den ända som befann sig närmast fru Starr. Den tycktes vibrera och gnistra. Denna "antenn" fortsatte att glöda och gnistra under ungefär fem minuter, och sedan började farkosten att röra sig åt höger, tillbaka i den riktning den kommit ifrån. Den gjorde en mycket abrupt vändning i rätt vinkel, blev åter blågrå, små runda ljus syntes där fönstren hade varit. När den befann sig över de närbelägna sumpmarkerna, välte den brant och sköt upp mot himlen med en hastighet som ett jetplan, när det startar, men utan något som helst ljud.

Farkosten beräknades vara cirka 1,8 meter hög, vilket innebär att varelserna inte torde ha varit mer än 1,35 meter långa.

Källa: The Humanoids, av Charles Bowen.